

Jezusove besede na križu

Sedem besed na križu

V majhnem spisu SEDEM BESED JEZUSA KRISTUSA NA KRIŽU je z vsemi podrobnostmi na novo razglašena zadnja pridiga, ki jo je Jezus s križa v sedmih Najsvetejših besedah namenil zemeljskemu človeštvu in vsem bitjem celotnega stvarstva in jih osvetlil v njihovem globokem duhovnem pomenu. Poslušajmo:

Ko sem Jaz, Odrešenik, na križu krvavel in umiral za človeški rod, tedaj sem ob spoznanju celotne človeške krivde in njenih posledic izrekel tistih sedem pomembnih besed, ki jih bom sedaj v dobro ljudi še enkrat razložil.

Prva beseda, ki sem jo izgovoril: »**Gospod, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!**« - se ni nanašala toliko na zaslepljene Jude, temveč mnogo bolj na tiste potomce, ki bodo potem, ko bodo sprejeli Moj nauk, nosili Moje ime in Mi v kasnejšem času gradili svetišča. Ti ljudje so se kljub Mojemu nauku, da Moje kraljestvo ni od tega sveta, tako vživeli v zemeljsko materijo, da zanje v celoti lahko uporabim Svojo besedo, ki sem jo nekoč izrekel bogatemu farizejevemu sinu: »Resnično, pravim ti, prej bo šla kamela skozi šivankino uho kot pa tak bogataš v nebeško kraljestvo!«

Moj nauk govori o ponižnosti, krotkosti, potrpežljivosti naproti slabotnih bližnjih. Vendar gorje, kako malo sledite temu nauku! Prav tisti, ki naj bi bili Moji učenci in nosijo Moje ime, so dandanes polni sovraštva do svojih bratov, ki so podlegli človeškim slabostim

Saj sem vendar molil, naj si vsi ljudje medsebojno pomagajo kot dobri bratje in sestre, toda kako malo to upoštevate! Umor, rop, prepir in uboj zaradi neupoštevanja Mojega nebeškega nauka - to je kar preveč očitno in v svojevolski in gospodovalni neposlušnosti celo boljše bolj ali manj v pogubo.

Druga beseda se je glasila: »**Žejen sem!**« - O seveda Me je tam žežalo in Me še vedno žeja po tolikih dušah, ki propadajo v svojih blodnjah, ki iščejo svojo srečo samo v svojih posvetnih poželenjih in se ne brigajo niti za Boga niti za večnost. Vendar gorje, gorje takim posvetnjakom! Strahotno jih bo doletela sodba, ker je mera njihovih grehov prepolna in jim je postavljen le še kratek rok! In če bo tudi ta brezplodno potekel, bodo izbrisani iz knjige živih!

V svojih mislih Me sprašuješ, kako to, da Jaz vedno le grozim in vendar ne določim točnega časa, ko jih bom kaznoval!? Tebi in vsem, ki imajo ušesa, da slišijo, pravim: Prav zato, ker kot vaš Oče in večni sodnik želim vsaki duši nuditi dovolj časa in priložnosti, da si pridobi večno srečo in ker naj bi se na dan sodbe nobena duša ne opravičevala in izgovarjala, češ daje bila prikrajšana.

Moja tretja beseda je bila: »**Moj Bog, Moj Bog, zakaj si Me zapustil!**« Ta

vzklik so celo Moji prijatelji imeli za človeško slabost. In celo oni so pri tem podvomili, kako neki je bilo mogoče, da sem se pred tem Sam izdajal za Boga, zdaj pa v svojem smrtnem strahu kličem k Bogu v domnevi, da Me je zapustil.

O vi kratkovidni smrtniki! Ali niste opazili, daje bil le Duh v Meni Bog, ovoj ali meso pa je bilo iz slabotne materije in je moralo biti, tako kot vaša telesa, podvrženo bolečini in bridkosti. Le kakšna zasluga bi pač bila, če Jaz v tem [človeško šibkem in nepopolnem] ovoju ne bi odkupil veliko krivdo ljudi s tem, da je materija v Meni morala biti poslušna do smrti na križu!?

Ni bil kakšen drugi Bog, h kateremu sem Jaz takrat klical, temveč Božanstvo v Meni, Božji Duh in Prasila v Svojem celotnem obsegu. Samo Moj telesni ovoj je bil tako kot pri človeških otrocih vzet iz zemeljske snovi. In ta je morala biti tudi v Meni podložna [bolečini in smrti]. Zato je materija v svoji zapuščenosti iskala pomoč - za vzgled, da mora vsak zemeljski človek iskati pomoč edinole pri Bogu.

Tako kot sem Jaz Sam klical s Svojo tretjo besedo, bodo nekoč, na veliki dan sodbe klicali tudi vsi tisti, ki se v času življenja niso nikoli ali pa zelo malo zmenili za Mene in za Mojo besedo. Toda ko mine čas milosti, potem noben še tako glasen klic za milost in usmiljenost ne more več tako lahko pomagati.

Poglej okrog sebe in spoznal boš, kako svet napreduje po poti posvetnih znanosti, umetnosti in novih odkritij; ljudje raziskujejo najskrivnejše naravne sile in Jaz dopuščam, da so jim na voljo vsa Moja dela, ker sem vendar vse ustvaril čudovito in v korist Svojih otrok. Toda v kakšne namene uporabljajo vse njihove znanosti!? Želijo se samo obogatiti s posvetnimi zakladi ali streči svoji gizdavosti in objestnosti! Pri tem premožni popolnoma pozabljajo svoje revne brate, ki se v stiski in bedi pogrezajo vedno globlje in v svoji bedi kličejo k Meni in prosijo pomoči in usmiljenja.

Kako naj se ne bi usmilil Svojih ubogih otrok in jih ne bi rešil iz njihovega težkega jarma duhovnega in telesnega suženjstva!? - In kako bi lahko izkazal milost in usmiljenje tistim, ki sami ne poznajo milosti in usmiljenja!?

Četrte besede: »Marija, poglej svojega sina! In ti sin, poglej svojo mater!« - nisem izrekel toliko zaradi Svoje matere, saj sem vendar vedel, da Moji učenci ne bodo zapustili Moje telesne matere. Bolj sem s tem hotel povedati, kakšno ljubezen do vseh Svojih otrok sem imel v srcu. Vse sem hotel priporočiti usmiljeni Božji Ljubezni, ki je bila ustrezno nakazana z materinsko ljubeznijo. In pod »sinom« naj bi se razumeli tudi vsi človeški otroci, ki so se zaradi upoštevanja Mojega nauka izkazali vredni te ljubezni.

Toda kje je zdaj med ljudmi resno upoštevanje Mojega tako enostavnega in za dobro duše tako koristnega nauka? Redki med Mojimi otroki še vsaj napol sledijo

Moji volji. Ostali so ali tako omreženi s svojo domišljavostjo ali prepolni mnogih posvetnih skrbi, da bi se dosti brigali za Mojo besedo. Zaradi tega se je Moj Božji nauk zdaj preoblikoval skoraj bolj v navidezen nauk ali v preneseno navado in tako je greh zavladal ljudem.

Zato je skrajni čas, da Svoje otroke spet z vso resnostjo pripeljem nazaj na pravo pot. Toda to žal ni več mogoče doseči z blagimi sredstvi, temveč edino z vso strogostjo sodbe. Saj tudi pregovor pravi: »Kdor noče slišati, mora občutiti!« - in tako moram Jaz ljudstva resno kaznovati in ne dovoliti, da bi se v svoji brezmejni zaslepljenosti pogreznili v večno smrt.

Svaril sem in še vedno svarim, tako vsakega človeka posamezno kot tudi cele narode na splošno s tem, da pošiljam boleznim, neuspeh njihovih posvetnih špekulacij, tudi vojne, draginje in še več drugega. Dopustil sem in še dopuščam, da ljudje s svojo samovoljo sami sebi in drug drugemu pogosto povzročajo največjo škodo. In vendar je vse to večinoma zaman! Ljudje iščejo vzrok za vse te neprilike vedno kje drugje kot pri samih sebi in krivdo svoje lastne grešnosti pripisujejo Meni, svojemu dobrotljivemu in potrpežljivemu Bogu.

O ti zaslepljeni človeški rod! Kako dolgo naj še gledam tvoje noro početje?! Ali v svoji zablodi nemara misliš, da lahko kljubuješ Meni, svojemu Gospodu in Bogu?! - Gorje vam, v času stiske boste zaman dvigali roke k Meni in prosili pomoči! Ko bo minil čas milosti, bom zatisnil Svoja ušesa pred vašim kričanjem in bom gluha za vaše prošnje! Saj veste, da ni dovolj, če kličete »Gospod! Gospod!«, temveč velja to, da vselej pravilno hodite po poteh, ki sem vam jih že večkrat naznačil, če hočete biti deležni Moje milosti.

Peta beseda: Zdaj pridemo k razlagi pete besede, ki sem jo izgovoril na križu. - S temi tolažilnimi besedami: »**Še danes boš pri Meni v raju!**« sem se obrnil na Dizma, razbojnika, ki je visel na križu na Moji desni strani. Te besede pa niso veljale samo njemu, temveč vsem ljudem, ki sprejemajo Moj nauk in živijo po njem. Zakaj pa sem Dizmi obljubil samo raj in ne nebes, ima svoj razlog v tem, da vsaka človeška duša po svoji telesni smrti, glede na svojo popolnost, pride v nižjo ali višjo stopnjo svetlobe, in da celo duše, ki so že tostran opravile pokoro za vse zemeljsko, lahko pridejo le v raj ali v nižjo stopnjo blaženosti. Zakaj nobena duša ne more doseči najvišje blaženosti v nebesih ljubezni, dokler ni popolnoma očiščena in prerajena. Tako je tudi Dizmo z ljubeznijo in zaupanjem Vame dosegel prvo stopnjo in mogoče Mi je bilo obljubiti mu raj.

Kmalu bo prišel čas, ko si bodo maloštevilni priborili tudi edinole raj, ker bom Jaz dopustil, da bodo ljudje lahko počeli vse, kar je v njihovi svobodni volji. Celo najbolj

hudobnim duhovom bodo tedaj, preden bo prišlo do velikega časa Mojega sojenja, dana svoboda (pri čemer bo seveda Mojim dobrim angelom naročeno, da zaščitijo Moje otroke in jih obvarujejo pred Satanovimi zankami!). Tedaj se bo izpolnila beseda: »Prišel bo čas, ko bi, če bi bilo dopuščeno, odpadli celo pobožni.«

Kakšen čas pa bo to, boste vprašali!? In pravim vam, da je prav to tisti čas ošabnosti, gizdavosti, skoposti, nečistosti in vsakovrstne razbrzdanosti, ki zdaj zajema vsa ljudstva in jih vleče vedno globlje v mlako pregrehe, iz katere brez Moje pomoči ni upanja na povratek.

Šesta beseda: S Svojo šesto besedo, ki sem jo izgovoril na križu: »**Oče, v Tvoje roke predajam Svojega Duha!**« sem prav tako vsem človeškim otrokom hotel dati zgled, da se je duša vrnila nazaj k svojemu Praviru in da naj človek svoje življenje in delovanje uredi tako, da bo ob koncu svoje zemeljske poti z veseljem in vriskanjem lahko predal svojo dušo nebeškemu Očetu.

Za pravilno razumevanje je treba seveda vedeti, da teh besed v Meni bivajočemu Očetu-Božjemu Duhu ni govoril Moj duh, temveč njegov zunanji, dušni ovoj, Moja duša.

Sedma beseda: Zdaj pa sem Jaz spregovoril še Svojo **zadnjo besedo:** »**Dopolnjeno je!**« - Da, dopolnjeno je bilo veliko odrešenje! Vendar kaj je to koristilo neskončnemu številu duš, ki so bile z Mojo smrtjo in Mojim posredniškim poslanstvom sicer odrešene izvirnega greha, [toda niso Mi sledile v duhu in dejanju]? Nebo se jim je odprlo, toda s svojim grešnim, neljubečim bistvom in nespokorniškim načinom življenja so nadse znova pritegnile večno prekletstvo [sodbo]!

Vi človeški otroci! Kot Svojo prvo in zadnjo besedo vam ponovno z vso resnostjo Svoje Ljubezni pravim: Spokorite se! - Vrnite se nazaj k svojemu Gospodu in Bogu z besedo in dejanjem. - Opustite svoje oderuštvo in se spomnite svojih revnih bratov, ki vas zaman rotijo za usmiljenje! Spomnite se vdov in sirot! Bodite pravični do mladoletnih!

Zapisano je: »S kakršno mero merite, s takšno vam bo spet odmerjeno!« - Naj vam bodo pretekli rodovi v svarilo! Dokler so ostali zvesti Bogu, so bili veliki in srečni; ko pa so začeli graditi edino sami sebi, tedaj je Bog pustil propasti narode in cela kraljestva so bila uničena na Zemiji.

[Jakob Loerber](#)

[Križ in krona](#)